

Dr. Pap Ügyvédi Iroda
Dr. Pap Kálmán ügyvéd

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/1117-0/2014</i>	
Érkezett: 2014 JÚN 13.	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda:
Melléklet: <i>5+1 db</i>	<i>db</i>

Magyarország Alkotmánybírósága
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.
1535 Budapest, Pf. 773.

Tárgy: A Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. (2890.Tata, Barina u 7.) alkotmányjogi panaszra vonatkozó indítványa.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontjában nevesített, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. §-ban konkretizált alkotmánybírósági hatáskör és ugyancsak az Abtv. 27. §-ában foglalt indítványozói jogosultság alapján, az Abtv. 51. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettség miatt jogi képviselő útján, az alábbiak szerint előterjesztett, **alkotmányjogi panaszra** vonatkozó

indítványt

nyújtjuk be.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Ítéltábla **5. Pf.22.234/2003/8.** számú jogerős ítéletének alaptörvény-ellenességét az eljárása során elkövetett kirívóan súlyos jogszabálysértésekre tekintettel szíveskedjék megállapítani és a határozatot megsemmisíteni.

Az Ítéltábla jogerős ítélete 2014.március 25-én kelt és a jogi képviselő 2014.április 18-án vette át. Az alkotmányjogi panasz beérkezésének határideje ezért 2014. június 18.

Tájékoztatjuk a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Ítéltábla jogerős ítéletének megváltoztatása, illetőleg új eljárásra utasítása érdekében felülvizsgálati kérelmet nyújtottunk be a KÚRIA részére. Jelen beadványunkhoz a kártérítési keresetet, az elsőfokú ítéletet, fellebbezésünket, az alkotmányjogi panaszra okot adó jogerős ítéletet, továbbá a Kúriához ez utóbbi ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmünket csatoljuk.

Panaszunkat *alapvetően* az Európai Unió jogának a magyar bíróságok általi „*kellően súlyos*” megsértésére alapozzuk, ezért hivatkozunk elsődlegesen az **EUMSZ 3. Cikkében** foglaltakra:

(1) Az Unió kizárólagos hatáskörrel rendelkezik a következő területeken:

b) a belső piac működéséhez szükséges versenyszabályok megállapítása

Továbbá hivatkozunk az európai jog közvetlen hatályára az alábbiak szerint:

Az európai jog közvetlen hatálya az elsőbbbségi elvvel együtt az európai jog egyik alapelve. Az Európai Unió Bírósága alakította ki. Lehetővé teszi a magánszemélyek számára, hogy a bíróságok előtt közvetlenül hivatkozhatnak az európai jogra, függetlenül a nemzeti jogukban meglévő szövegek létezésétől.

Az európai jog közvetlen hatályát az Európai Bíróság az 1963. február 5-i **Van Gend en Loos ügyben hozott ítéletben** alakította ki. Ebben az ítéletben a Bíróság kimondja, hogy az európai jog nemcsak kötelezettségeket keletkeztet a tagállamok számára, hanem jogokat is alapít a magánszemélyek részére. A magánszemélyek így tehát élhetnek ezzel a jogukkal és **az európai jogszabályokra közvetlenül hivatkozhatnak** a nemzeti és az európai bíróságok előtt. Így tehát nem szükséges, hogy a tagállam a vonatkozó európai jogszabályt átvegye a saját nemzeti jogrendszerébe.

A *közvetlen hatály elve* **a másodlagos jogot**, vagyis az intézmények által az alapító szerződések alapján elfogadott jogi aktusokat is érinti. A közvetlen hatály terjedelme a rendelet esetében: **a rendeletek mindig közvetlen hatállyal bírnak**. Az EU működéséről szóló szerződés 288. cikke kimondja, hogy a rendeletek közvetlenül alkalmazandók a tagállamokban.

Alkotmányjogi panaszunkat az Alaptörvény 2012. január 1-től hatályos alábbi rendelkezéseire hivatkozva nyújtjuk be:

24. cikk

(1) Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve.

(2) Az Alkotmánybíróság

;

d) alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját;

(3) Az Alkotmánybíróság

b) a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében megsemmisíti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést;

Alapjogi tartalmú hivatkozások:

B) CIKK

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

E) cikk

(2) Magyarország az Európai Unióban tagállamként való részvétele érdekében nemzetközi szerződés alapján – az alapító szerződésekből fakadó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékig – az Alaptörvényből eredő egyes hatásköreit a többi tagállammal közösen, az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja.

(3) Az Európai Unió joga – a (2) bekezdés keretei között – megállapíthat általánosan kötelező magatartási szabályt.

R) CIKK

(1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.

(2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

T) CIKK

(1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg.

XIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár...

XXVIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Európai Unió Alapjogi Chartájában foglalt alapjogok kötelező betartására is hivatkozunk, mivel a magyar bíróságok az Unió jogának alkalmazási körében jártak el.

A nemzeti jogban nem alapjogi tartalmú hivatkozások

26. cikk

(1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Panaszos hivatkozni fog panaszában a következő elemző anyagra:

Az Európai Unió jogának alkalmazása: az előzetes döntéshozatali eljárások kezdeményezésének tapasztalatai
elnevezésű joggyakorlat-elemző csoport összefoglaló véleménye melyet "Kollégiumi vélemény" rövidítéssel fog jelölni.

"Csoportunkban ezért a Kúria mindhárom kollégiumából vettek részt bírák (Dr. Vezekényi Ursula, dr. Heinemann Csilla, dr. Magyarfalvi Katalin, dr. Molnár Gábor), az alsóbb fokú bíróságokat pedig dr. Czine Ágnes (Fővárosi Ítéltábla) és Simonné dr. Gombos Katalin (Szegedi Ítéltábla, 2013, szeptember 1-jétől Kúria) képviselték. A csoport munkáját segítették, annak tagjaként a téma legkiválóbb magyar kutatói: Prof. Dr. Blutman László (Szegedi Tudományegyetem Állam- és Jogtudományi Kar), Prof. Dr. Várnay Ernő (Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar), Dr. Somssich Réka (ELTE Állam- és Jogtudományi Kar) és Dr. Metzinger Péter ügyvéd." ("Kollégiumi vélemény")

"Ajánlás a Kúria Elnöke részére" (Kollégiumi vélemény):

"Javasoljuk, hogy a Kúria Elnöke kezdeményezzen a Kúria kollégiumai által közösen meghozott kollégiumi vélemény elfogadását az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése, illetve a felek erre irányuló indítványát elbíráló határozatok egységes joggyakorlata érdekében. Következtetéseinkben számos olyan konkrét eljárásjogi szempontot foglalmaztunk meg, amik ennek a közös kollégiumi véleménynek az alapját képezhetik.

Budapest, 2013. november 29.

Dr. Osztovits András

a joggyakorlat elemző csoport vezetője"

A tagállamok felelőssége az európai jog megsértéséért - a magyar jogalkalmazás szempontjából 161 E cím szerzője: Metzinger Péter („Kollégiumi vélemény"):

"Az Európai Unióról szóló Szerződés (a továbbiakban: **EUSZ**) 2. cikke szerint az Európai Unió (a továbbiakban: **EU**) egyik alapértéke a jogállamiság. Jogállamban a jog a közhatalom gyakorlóját, a jogalkotót és a jogalkalmazót egyaránt köti. Annak érdekében, hogy a jogállamiság – mint normatív tétel – ne maradjon *lex imperfecta*, szükséges, hogy a közhatalomnak is kikényszeríthető felelősséggel kell tartoznia a jog megsértéséért."

A FŐVÁROSI ÍTÉLŐTÁBLA A KÁRTÉRÍTÉSI BÍRÓSÁGOKRA VONATKOZÓ KÖTELEZETTSÉGÉT MEGSZEGTE, AMIKOR AZ ALAPÜGYBEN ELJÁRÓ BÍRÓSÁGOKNAK AZ UNIÓ JOGÁT KIRÍVÓAN SÚLYOSAN SÉRTŐ ÍTELETEI MEGHOZATALA SORÁN ELKÖVETETT JOGSZABÁLYSÉRTÉSEIT, KIEMELTEN A AZ UNIÓ JOGÁNAK MEGSÉRTÉSEIT NEM ÁLLAPÍTOTTA MEG, ÉS MAGA IS „KELLŐEN SÚLYOS” TÖRVÉNYSÉRTÉSEKET KÖVETETT EL.

Panaszjos jogi megítélése szerint az Alaptörvényben, az Alapjogi Chartában biztosított alapjogokat és panaszos alkotmányos alanyi jogait sértő jogi tényeket az alábbiakban ismertetjük a T. Alkotmánybírósággal.

Kiemelten hivatkozunk az Alaptörvény alábbi pontjaira:

„B) CIKK

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam."

A jogállami elvek megsértése átszövi az egész persorozatot, ezért erre kénytelenek vagyunk többször hivatkozni.

T) cikk

„(1) Általánosan kötelező magatartási szabályt az Alaptörvényben megjelölt, jogalkotó hatáskörrel rendelkező szerv által megalkotott, a hivatalos lapban kihirdetett jogszabály állapíthat meg."

A bíróságok eltértek a kötelezően alkalmazandó, törvényekben meghatározott magatartási szabályoktól, saját maguk által önkényesen alkotott szabályokat alkalmaztak a törvényekben foglalt előírásokkal szemben. E szabályok megsértésére több esetben hivatkozunk.

E) cikk

(3) Az Európai Unió joga – a (2) bekezdés keretei között – megállapíthat általánosan kötelező magatartási szabályt.

Az Európai Unió elsődleges joga az Unió rendeletének (a másodlagos jognak) kötelező alkalmazását írja elő, amennyiben az Unió jogát alkalmazzák a tagállami bíróságok:

Az EUMSZ 288. cikke ezt írja elő a tagállamok bíróságai számára (is):
(...)

"A rendelet általános hatállyal bír. Teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban."

A EUMSZ 291. cikke pedig ezt írja elő a Magyar Állam számára:

"(1) A tagállamok nemzeti jogukban elfogadják a kötelező erejű uniós jogi aktusok végrehajtásához szükséges intézkedéseket."

És a magyar Alaptörvényt elfogadta ezt:

E) cikk

(2) Magyarország az Európai Unióban tagállamként való részvétele érdekében nemzetközi szerződés alapján – az alapító szerződésekből fakadó jogok gyakorlásához és kötelezettségek teljesítéséhez szükséges mértékig – az Alaptörvényből eredő egyes hatásköreit a többi tagállammal közösen, az Európai Unió intézményei útján gyakorolhatja.

(3) Az Európai Unió joga – a (2) bekezdés keretei között – megállapíthat általánosan kötelező magatartási szabályt.

Tehát az Ítélőtábla nemcsak az Unió jogát, hanem az Alaptörvényt is megsértette azzal, hogy az 1/2003. EK Tanácsi rendelet alkalmazási kötelezettségének elmulasztását nem állapította meg a 2004. május 1-je utáni időszakra. Ezzel az Ítélőtábla EK-81. cikkét, mai számozással az EUMSZ 101. cikkét, tehát az Unió elsődleges jogát jogellenesen alkalmazó választottbíróság, és a tagállami bíróságoknak az elsődleges és másodlagos uniós jogot és ezzel az Alaptörvényt is sértő álláspontjára helyezkedett.

Az 1/2003. EK Tanácsi rendelet alkalmazásának általános megtagadása az alapeljárásokban, majd a kártérítési perekben tartalmilag az Unió másodlagos joga érvénytelennek nyilvánítását jelenti a magyar bíróságok által. Ez a rendelet, melynek alkalmazása minden uniós tagállam minden szervére és az Unió szerveire is kötelező, előírja a rendelet alkalmazása során az Európai Unió Alapjogi Chartájában foglaltak betartását is. A megtagadott uniós rendelet a magánszemélyeket jogokkal ruházta fel, és az Alapjogi Charta rendelkezéseit egyébként is be kell tartani, amennyiben a magyar bíróságok az Unió jogának alkalmazási körében járnak el.

A Kúria alapeljárása során végső ítéletében megállapította az Unió versenyjogának alkalmazási kötelezettségét és jóváhagyta a választottbíróság jogalkalmazását. Az alapeljárás során öt jogerős ítélettel lezárta az Unió versenyjogának alkalmazhatósága volt a per tárgya. A Kúria végső döntését a kártérítési perben a Fővárosi Ítélőtábla is elismerte és megerősítette, mégsem állapította meg az 1/2003. EK Tanácsi rendelet kötelező alkalmazásának elmulasztását, azaz a végső fokon döntő Kúria kirívóan uniós jogot sértő mulasztását.

Az EK-81. cikk alkalmazása során az 1/2003. EK Tanácsi rendeletet kötelezően alkalmazniuk kellett volna a bíróságoknak a csatlakozás utáni időszakban, és az Alapjogi Charta előírásait a rendelet kifejezett előírásaira tekintettel be kellett volna tartania minden magyar bíróságnak. Az alapügyben eljáró választottbíróság e rendeletet nem alkalmazta, ezért előírásait sem tartotta be, nem tett eleget e rendelet által előírt

bizonyítási kötelezettségének, panaszosnak a védekezéshez való jogát ezért nem biztosította.

Az Unió másodlagos jogában előírt kötelező magatartási szabályokat a választottbíróság és a tagállami bíróságok nem tartották be, az Ítéletábra ezt a kirívóan súlyos uniós jogsértést panaszos vonatkozó keresetében foglaltak ellenére nem állapította meg a jogsértést elkövetők terhére, így maga is megsértette az Unió elsődleges és másodlagos jogát, nem tett eleget az Alaptörvény E cikkének (2) és (3) bekezdésében foglaltaknak.

Az 1/2003. EK Tanácsi rendelet az EUMSZ 101 (EK-81) cikk, mint az Unió elsődleges joga alkalmazásának eljárási szabályait (is) tartalmazza. Ezzel kapcsolatban hivatkozunk a rendeletben rögzített *eljárási szabályok teljes mellőzésére*, kezdve a választottbíróság panaszos által érvénytelenítettni kívánt ítéletétől egészen a kártérítési perben jogerős ítéletet hozó Fővárosi Ítéletábra ítéletéig. Ezzel a Választottbíróság és az állami bíróságok *kellően súlyosan megsértették az Unió eljárásjogi közrendjét.*

Az eljárásjogi közrend létjogosultsága

Az EUB a *Krombach ügyben* megállapította, a *Gambazzi ügyben* pedig megerősítette, 233 hogy az eljárásjogi közrend „*kiemelkedő szerepet tölt be a tisztességes eljárás megszervezésében és lefolytatásában.*”²³⁴ A védekezéshez való jog tehát az EUB által is megerősített módon az uniós jogrendben is része a tisztességes eljárásnak. Az EUB azt is megerősítette, hogy kifejezetten elismeri a tisztességes eljáráshoz való jogot.²³⁵

233 Kormos a Gambazzi ügy részletes elemzését adja: Kormos 2010/3.

234 Krombach 38. pontja, Gambazzi 28. pontja.

235 Krombach 26. pontja

Panaszos az eljárásjogi közrend EUB általi értelmezésének megsértésének tartja, hogy az EK-81. cikk alkalmazása ellenére a bizonyítási teherre vonatkozó, az 1/2003. EK rendeletben előírt kötelezettségét a Választottbíróság nem teljesítette, illetőleg sem a Kúria a végső ítéletében, sem az Ítéletábra a kirívóan súlyos jogsértések vizsgálata során a jogsértést nem állapította meg.

1/2003. EK rendelet 2. cikke

Bizonyítási teher

„A Szerződés 81. és 82. cikkének alkalmazásával járó bármely nemzeti vagy közösségi eljárás során a Szerződés 81. cikkének (1) bekezdése vagy 82. cikke megsértésével kapcsolatos bizonyítási terhet a jogsértést állító fél vagy hatóság viseli.”.....

Ezt a bizonyítási terhet kizárólag a választottbírósági eljárásban lehetett volna teljesíteni a Magyarország csatlakozása utáni időszakra alkalmazott EK-81. cikk vonatkozásában, mivel a rendelet alkalmazása 2004. május 1 napjától volt kötelező. A Vbt. előírása szerint ezt a bizonyítási terhet az állami bíróságoknak nem volt lehetőségük pótolni (nem is pótolták), *csupán a bizonyítási terhet uniós jogot sértve panaszosra hárították.*

E jogi tényt az Ítéletábrának egy törvényes eljárás keretében meg kellett volna állapítania, mint ahogy azt is, hogy a 2002.évi X.törvény sem lett volna alkalmazható a csatlakozás előtti időszakra nézve sem annak bizonyítása nélkül, hogy a 2.Cikkének (1) bekezdésében írtak megvalósultak, tehát fennállt volna az a helyzet, „.....amely hatással lehet a Felek közötti kereskedelemre, és amelynek célja vagy hatása az Európai Megállapodás hatálya

alá tartozó területen belüli verseny megakadályozása, korlátozása vagy torzítása...." Ez sem lehetett volna hivatkozási alap bizonyítás nélkül.

Az Ítéltábla nem vizsgálta meg, hogy általa a választottbíróági perben alkalmazandónak tartott (és egyben általa végrehajtott jogcsere útján máris "alkalmazott"!) 2002. évi X. törvényt a 2003. évi XXXI. Törvény 8.§-a az időbeli hatálya megszűnésének kimondásával hatálytalanította Magyarországnak az Európai Unióhoz történt csatlakozásának napjával, és a hatályon kívül helyező törvény szerint a csatlakozás napja után indult eljárásokban már a rendes magyar versenytörvény előírásai voltak kizárólag alkalmazhatóak (vagy az Unió versenyjoga a feltételek fennállása esetén). Tehát a csatlakozást követő időszakban indult perben a 2002. évi X. törvény semmi esetre sem lett volna alkalmazható az EK-81. cikk alternatívájaként.

B) CIKK

(1) Magyarország független, demokratikus jogállam.

*Az Európai Unió Működését Szabályozó Szerződés 101. cikkének (1) és (2) bekezdésének (az akkori számozás szerint EK-81. cikkének) Választottbíróság általi közvetlen alkalmazását a Választottbíróság közokiratnak minősülő ítélete egyértelműen bizonyítja **Magyarország csatlakozási időpontját megelőző időszakra is.***

Az 1/2003. EK rendeletet a hatálybalépését megelőző időszakra a Választottbíróság nem alkalmazta, és nem is alkalmazhatta volna. A csatlakozás időpontját követő időszakra azonban az 1/2003. EK rendelet alkalmazási kötelezettsége fennállt, azonban a Választottbíróság nem alkalmazta, majd AZ ÁLLAMI BÍRÓSÁGOK az érvénytelenítési és kártérítési perekben megtagadták a rendelet alkalmazását annak ellenére, hogy a végső fokon döntő Kúria az Unió versenyjoga alkalmazási kötelezettsége mellett döntött.

A Választottbíróság az uniós versenyjog idő előtti közvetlen alkalmazását az eljárása során már hatálytalan Európai Megállapodással indokolta. A kártérítési perben eljáró másodfokú bíróság (a Fővárosi Ítéltábla) jogerős ítéletében egyrészt megállapította az uniós versenyjog alkalmazási kötelezettségét az alapeljárásban a Kúria végső ítéletére hivatkozva, másrészt a Választottbíróság közokiratnak minősülő jogerős ítéletében az Ítéltábla egy önkényes jogcserét hajtott végre az Unió versenyjoga hatálybalépése előtti közvetlen alkalmazásával elkövetett jogsértés elfedése céljából.

Panaszos értelmezésében az Ítéltábla az Alaptörvényben meghatározott jogállamisági alapelveket sértve az Alapjogi Chartának a következő tiltó rendelkezését is megsértette:

54. cikk: A joggal való visszaélés tilalma. Bár panaszos jogi álláspontja szerint a jogcsere a Választottbíróság jogerős ítéletében egyébként sem lett volna törvényes lehetősége. Tehát az Ítéltábla végeredményben nem a jogával élt vissza, hanem a bírói hatalmával.

Az Ítéltábla az EK-81. cikk (EUMSZ 101. cikk) közvetlen alkalmazását a választottbíróági ítéletben "megszüntette" és a 2002. évi X. törvénnyel behelyettesítette. Nem tért ki az Ítéltábla arra, hogy amennyiben a Választottbíróság e törvényt ténylegesen alkalmazta volna, akkor az alapeljárás további öt perében és a kártérítési per első foka során miért az EK-81. cikk megsértése volt az állami bíróságok által eldöntendő

per tárgya, és miképpen váltott ez át a Választottbíróság ítéletében végrehajtott jogcserét követően az EK-81. cikk megsértésére a csatlakozás időpontja utáni időszakra is vonatkozó peres eljárásokban.

Az Ítéletábra nem indokolta meg, hogy a Kúria által megállapított uniós versenyjog alkalmazási kötelezettség miatt nem vonatkozott az Ítéletábra szerint a Választottbíróság csatlakozás előtti időszakot érintő jogalkalmazására, azaz milyen jog alapján bontotta meg a KÚRIA jogerős ítéletében az Unió versenyjogának az állítólagos kartell teljes időszakára alkalmazandó uniós versenyjogra vonatkozó előírását. Az a tény, hogy a Választottbíróság a csatlakozás előtti időszakot uniós jogot sértve összevonta a csatlakozás utáni időszakkal, és ezt nem tehette volna meg, nem indok (nem törvényes indok) a Választottbíróság jogerős ítélete indokolásának módosítására és a Kúria végső ítéletével ellentétes eljárásra.

Az Ítéletábra a Kúria jogerős felülvizsgálati ítéletének jogerő hatással bíró releváns indokolását változtatta meg, viszont nem tért ki arra, hogy a Kúria azért ítélkezett így, mert ezzel tudta elkerülni a választottbírósági ítélet érvénytelenítését.

Az Ítéletábra megfosztotta a Kúria végső ítéletét alapvető jogi hivatkozásának alapjától, eredményét tekintve tartalmi jogerejétől, amihez szintén nem volt törvényes lehetősége. Ezt a törvénytelen "jogfosztást" az Ítéletábra kizárólag azért követte el, mert ellenkező esetben nem tudta volna végrehajtani a szintén törvénytelen jogcserét a választottbírósági ítéletben, és meg kellett volna állapítania, hogy a Választottbíróság az Unió elsődleges jogát sértve alkalmazta az EK-81. cikket felperessel szemben Magyarország uniós csatlakozása előtti időszakra nézve (is).

Az Ítéletábra nem indokolta érdemben, hogy miért kellett a jogerős választottbírósági ítéletben a törvénytelen jogcserét végrehajtania (nyilvánvalóan az nem jogi indok, hogy „alkalmazhatta volna”) mert nyilvánvalóan csak arra tudott volna hivatkozni, hogy a Választottbíróság a csatlakozás előtti időszakra az Alkotmánybíróság által külföldi jognak minősített uniós jogot alkalmazta közvetlenül (amit egyébként éppen az általa végrehajtott jogcserével bizonyított be) és amit az Alkotmánybíróság legalább két határozatában alkotmányellenesnek nyilvánított a csatlakozásig terjedő időszakra nézve. [(30/1998. VI. 25) AB és a 72/2002. (XII. 19.) AB határozata indokolásának III. 3. 1. pontjában.]) és ezért volt „kénytelen” a jogcserét elvégezni, az uniós versenyjog kellően súlyos megsértésének, illetőleg az alkotmánybírósági határozatok megsértésének megállapítása helyett.

Az Ítéletábra az Unió elsődleges jogának visszaható hatályú, alkotmánybírósági határozatokat is sértő alkalmazásának tényszerű megállapítása helyett jogállami elveket sértve azt a megoldást választotta, hogy nem a jogellenességet állapította meg, hanem törvénytelen megoldással a közvetlenül alkalmazott EK-81. cikket önkényesen egy átmeneti magyar törvényre cserélte le a csatlakozás előtti időszakra.

Panaszos tisztességtelen bírósági eljárásnak tartja, hogy az Ítéletábra azért hajtotta végre törvényt sértve a jogerős választottbírósági ítéletben a jogcserét, hogy ezáltal egy „belső jogi tényállást” állítson elő, melyre majd a Kúria hivatkozni tud a felülvizsgálati ítéletében. Ez az eljárásjogi törvényt sértés azonban panaszos megítélése szerint nem érte el

célját, mert panaszosnak „az európai jog által számára biztosított valamely alanyi jogot” a csatlakozás utáni időszakban az 1/2003. EK rendelet biztosította. Panaszos egyetlen esetben sem hivatkozott arra, hogy a jogerős ítéletek tartalmának megváltoztatását kéri, csupán a „kellően súlyos” uniós jogsértések megállapítását kérte.

A BDT2009. 1949. számon közzétett döntvény

ezzel összhangban rögzítette, hogy azokban az esetekben, amikor a fél bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igényét a saját ügyében korábban hozott jogerős ítélet sérelmezett tartalmára alapítja, a kártérítési per bírósága nem állapíthatja meg a döntés jogellenességét. Ez a megállapítás egy belső jogi tényállás tekintetében nem is vitatható, hiszen különben a jogvitát a jogerős ítélet lényegében nem zárna le teljesen. Más azonban a jogi helyzet akkor, ha a fél azért tartja az ügyében – adott esetben a Kúria által – meghozott, a perújítást kivéve további jogorvoslással nem támadható ítéletet sérelmesnek, mert az álláspontja szerint sérti az európai jog által számára biztosított valamely alanyi jogot. ((„Kollégiumi vélemény” 61. oldal)

Tehát egyértelmű, hogy miért törekszik arra az állami bíróság akár törvénysértés árán is, hogy per tárgyát „belső jogi tényállássá” minősítse át.

Panaszos megítélése szerint a két hivatkozott alkotmánybírósági határozat világosan különbséget tett a közösségi jog közvetlen érvényesülése és a 2002. évi X. törvényben lehetővé tett közvetett érvényesülése között, azaz alkotmányjogilag sem tette lehetővé a két jog közötti választás lehetőségét a csatlakozás időpontjáig. Tehát az Ítélet tábla nem csak törvényt sértett, amikor jogerős ítéletében a Választott bíróság által **ténylegesen közvetlenül** alkalmazott EK-81. cikket egy magyar jog alkalmazásává minősítette át, azaz úgy ítélte meg, hogy a két jog egy jogerős választott bírósági ítéletben utólag szabadon felcserélhető, mintha a Választott bíróság eleve a magyar jogot alkalmazta volna. Ezzel az Ítélet tábla az Alkotmánybíróság hivatkozott két határozatára tekintettel a magyar jogállamiságot is sértő eljárást alkalmazott.

Lásd ebben az alábbi cikk megsértését is:

R) cikk

- (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja.
- (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

26. cikk

- (1) A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak.

Panaszos az **R) cikket és a 26. cikket** úgy értelmezi, hogy ha a jogszabályok mindenkire kötelezőek, akkor a bírókra kiemelten kötelezőek. Tehát ha egy bíró nem tartotta be a jogszabályok egyértelmű előírásait, akkor megsértette Magyarország jogrendszerének alapját, azaz az Alaptörvényt.

A 26. cikket pedig úgy értelmezi panaszos, ahogy az Alaptörvény írja, hogy a bírák csak a törvénynek alá vannak rendelve és senki más, csak a felsőbb bíróság, az is csak és

kizárólag ítéletében vagy végzésében adhat kötelezően alkalmazandó irányelveket konkrét ügyben az alsóbb szinten eljáró bírának. Egyéb úton még akkor sem, ha alperesként érintett az ügyben.

Ezért az R) cikk és a 26. cikk megsértését jelenti, hogy a választottbíróági ítéletekbe történő állami bírósági beavatkozások igen korlátozottak, csak a törvény által lehetővé tett esetben és csak a Választottbíróóság ítéletének érvénytelenítésére van törvényes lehetőségük. Az Ítéltábla *ebben az ügyben* jogot formált magának arra, hogy átírtja a választottbíróági ítélet tartalmát, mintha egy elsőfokú állami bírósági ítéletet bírált volna felül.

Az Ítéltáblának ez az eljárása sérti az 1994. évi LXXI. törvény (Vbt.) előírását, hiszen a választottbíróági ítéletet (sem annak indokolását) az állami bíróság még az érvénytelenítési eljárásban sem módosíthatja, *kizárólag az egész ítéletet érvénytelenítheti.* Ez sérti az Alaptörvénynek a jogállamiságra vonatkozó előírásait.

Panaszos az Alaptörvény jogállamiságra vonatkozó hivatkozásának megsértését látja abban, hogy az állami bíróságok kényük-kedvük szerint értelmezik át a véglegesen jogerős választottbíróági ítéleteket, annak megfelelően, hogy hozandó ítéletük számára milyen értelmezés a megfelelő. [B) CIKK 1) Magyarország független, demokratikus jogállam.]

Panaszos a magyar választottbíróági törvény állami bíróságok általi megsértésén túl érdemben hivatkozik az Európai Bíróság Eco Swiss ítéletére, melynek több pontját és a rendelkező részét is megsértették az állami bíróságok, az Ítéltábla pedig azzal, hogy nem állapította meg az Unió esetjogában jogerősen lefektetett előírások megsértését.

A (második) választottbíróági ítélet által okozott közrend sérelem rendes bíróság általi vizsgálati *kötelezettségét* alapvetően az Európai Unió Bírósága által a C-126/97. sz. ügyben (Eco Swiss China Time Ltd kontra Benetton International NV, **továbbiakban Eco Swiss**) előzetes döntéshozatali eljárása során hozott és a nemzeti bíróságok által közvetlenül alkalmazandó ítélete bizonyítja.

A kártérítési perben eljáró nemzeti bíróságok kötelezettsége lett volna, hogy a kártérítési per alapjául felperes által felhozott esetleges kirívóan súlyos jogsértéseket megvizsgálja a jogerős ítéletek jogerejét nem érintve.

A kártérítési perben eljáró Fővárosi Törvényszék és a jogerős ítéletet hozó Fővárosi Ítéltábla ennek a kötelezettségüknek nem tettek eleget, illetve panaszos alkotmányos jogait és az Unió másodlagos jogában (rendeletében) és az Alapjogi Chartában biztosított alapjogait eljárásuk során ismételten megsértették.

Az Európai Bíróság a C-126/97. számú (Eco Swiss) ítéletében a következőket mondta ki **általában az Unió jogának alkalmazásával kapcsolatban:**

„32. Először is fel kell hívni a figyelmet arra a tényre, hogy ha egy megállapodásban kikötött Választottbíróóság előtt közösségi jogi kérdések merülnek fel, a rendes bíróságok vizsgálhatják azokat a választottbíróági ítéletek felülvizsgálata során – amely az esettől függően lehet kiterjedtebb vagy kevésbé kiterjedt –, és amellyel fellebbezés,

ellentmondás, végrehajtás vagy az alkalmazandó nemzeti jogszabályok alapján rendelkezésre álló más jogorvoslati út igénybevételekor élnek.”

Az Európai Bíróság a C-126/97. számú (Eco Swiss) ítéletében a következőket mondta ki közvetlenül az **EK-81. cikk** alkalmazásával kapcsolatban:

„40 [...] a közösségi jog megköveteli, hogy a fenti cikk által elrendelt tilalom értelmezésére irányuló kérdéseket megvizsgálhassák a nemzeti bíróságok, amikor arra kéri fel őket, hogy döntsenek egy választottbírósági ítélet érvényességéről, és hogy e kérdések adott esetben előzetes döntéshozatalra utalás tárgyát képezhessék a Bíróság előtt.”

Fenti idézetekre való hivatkozásunkat már érvénytelenítési keresetünk is tartalmazza. Ennek az egyértelmű - mindenkire kiható uniós ítélt dolognak minősülő - jogi döntésnek a figyelmen kívül hagyása sérti az Európai Bíróság esetjogának a tagállami bíróságok általi kötelező betartására vonatkozó uniós követelményeket.

Ha az alapügyben eljáró állami bíróságok a vizsgálati kötelezettségüket teljesítették volna, akkor nem állt volna elő az a helyzet, hogy olyan választottbírósági ítéletet hagyott a Kúria érvényben, melyet a Választottbíróság *a csatlakozás előtti időszakra* vonatkozóan az EK-81. cikkre hivatkozva *meg sem hozhatott volna*, és nem hozhatott volna panaszost marasztaló ítéletet az EK-81. cikkre hivatkozva *a csatlakozás utáni időszakra nézve sem*.

Ugyanis az Unió elsődleges jogának, az EK-81. cikknek az alkalmazási feltételeit előíró 1/2003. EK rendeletet, csak és kizárólag *a csatlakozás utáni időszakra* lehetett bármelyik tagállamban alkalmazni, *de az alkalmazás kötelező volt*, amennyiben az EK-81. cikket alkalmazták a bíróságok.

A levezetett uniós szabályokkal ellentétes, ezért uniós jogot – többek között a hivatkozott C-126/97. sz. ügyben és a később idézett C-17/10. sz. ügyben hozott kötelezően – ítélt dolog jelleggel – alkalmazandó szabályokkal ellentétes az Ítéletábrának az uniós jogot sértő megoldása, mely a jogsértés elfedésére irányult a kirívóan súlyos jogsértés megállapítása helyett.

C-17/10. sz. ügy

Toshiba Corporation és társai

"Ebből következően az EK 81. cikknek és az 1/2003 rendelet 3. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseit úgy kell értelmezni, hogy azok egy 2004. május 1-jét követően indított eljárás keretében nem alkalmazhatók egy olyan kartellre, amely 2004. május 1-jét megelőzően fejtette ki hatását egy olyan tagállam területén, amely 2004. május 1-jén csatlakozott az Európai Unióhoz."

A Választottbíróság az 1/2003. EK rendeletet nem alkalmazta ugyan a csatlakozás előtti időszakra (a csupasz EK-81. cikket alkalmazta), de nem alkalmazta az 1/2003. EK rendeletet a csatlakozás utáni időszakra sem (szintén a csupasz EK-81. cikket

alkalmazta), holott a csatlakozást követő időszakra nézve a rendelet alkalmazása nem volt elhagyható.

Továbbá a teljes egyértelműség érdekében felperes idéz a C-17/10. számú ügyben Juliane Kokott Főtanácsnok által előterjesztett indítványból:

45. *Azon nemzetközi kartell vonatkozásában tehát, amely egységes és folyamatos jogsértés formájában az új tagállam területén annak csatlakozása előtt és azt követően is kifejtette vagy kifejthette hatását, (51) az időszakokhoz igazodóan eltérő anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni: a csatlakozás időpontját megelőző időszakok tekintetében az érintett tagállamban a kartell versenyellenes hatásait kizárólag a nemzeti versenyjog alapján kell megítélni. A későbbi időszakok megítélése tekintetében azonban az egész Unió területén egységesen az EK 81. cikk és az 1/2003 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése irányadó. (52)*

46/b. pont: „A visszaható hatály tilalma alól nincs kivétel”

Az Ítélet tábla annak ellenére tért ki a jogsértés megállapítása alól, hogy érvénytelenítési keresetünkben részletesen, és (EU) bírósági ítéletekkel is bizonyítottuk, hogy az **EK 81. cikk közrendi rendelkezés, amelyet a nemzeti bíróságoknak hivatalból alkalmazniuk kell.**

Panaszos egy autentikus és érdektelen magyar szaktekintélyre hivatkozik, amikor a Választott bíróság Elnöke, Dr. Kecskés László, tanszékvezető egyetemi tanár által jegyzett alábbi álláspontot ismerteti a Tisztelt Alkotmánybírósággal:

Ez az értekezés EK-81. cikk megsértését az Eco Swiss ítélet fényében akként értelmezte, hogy a nemzeti közrend megsértésének minősül önmagában az EK-81. cikk előírásaival ellentétes ítélet.

(Megjelent az Európai jog 2003/3. számában, 41-42. oldal)

"Az Európai Bíróság szerint ugyanis az EK-81.cikkét úgy kell tekinteni, mint közrendre vonatkozó rendelkezést a New York-i Egyezmény értelmében.(109) Ezért a tagállami bíróság kérdésére azt a választ adta az Európai Bíróság, hogy a nemzeti bíróságnak, amely elé egy választottbírósági ítélet megsemmisítésére irányuló kérelmet nyújtottak be -amennyiben a belső eljárási szabályai értelmében helyt kell adnia egy olyan megsemmisítési kérelemnek, amelyet a közrendre vonatkozó nemzeti szabályok megsértésére alapozta-, helyt kell adnia egy ilyen kérelemnek abban az esetben is, ha úgy ítéli meg, hogy ez az ítélet ténylegesen ellentétes az EK-Szerződés 81. cikkével."

Az érvénytelenítési eljárás első bírója jogerős ítéletében az Eco Swiss ítéletnek megfelelően értelmezte az Unió jogát, és ezért már a végső soron ítélező Kúriának az Unió jogának eltérő bírósági értelmezésére tekintettel is kötelezően előzetes döntéshozatali eljárást kellett volna kezdeményeznie.

Az Ítéltábla végül is ténylegesen felülvizsgálta a választottbíróságnak az EK-81 cikk közvetlen alkalmazásával hozott ítélete uniós jogot és magyar alkotmánybíróági határozatokat sértő tartalmát, de jogerős ítéletével inkább törvénysértően felülbírált a KÚRIA végső ítéletében az Unió versenyjoga alkalmazási kötelezettségét megállapító álláspontját, minthogy törvényesen eljárva az Unió elsődleges jogának a Választottbíróság általi közvetlen alkalmazásának uniós jogot sértő voltát állapította volna meg.

Az Ítéltábla, amikor az EK-81. cikk választottbírósági ítéletben történt közvetlen alkalmazásának tényét észlelve a *"józan ésszel ellentétesen"* átirta a 2002. évi X. törvényre hivatkozással, *akkor panaszosnak a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát is súlyosan megsértette a jogerős ítélet indokolásának törvénysértő megváltoztatásán felül.*

A választottbíróság az EK-81. cikk alkalmazását többek között az alábbiakkal indokolta:

"2009. július 22-én kelt állásfoglalásában felperes (a német cég -panaszos megjegyzése) a társasági szerződésben szereplő, alperes magyarországi korlátlan kizárólagos forgalmazási jogára vonatkozó rendelkezések semmisségére hivatkozott az EK-szerződés 81. cikkelyének 1. bekezdésébe való ütközés miatt." (V. 2. pont.)

Vajon az Ítéltábla miként tudta ezt becserélni a 2002.évi X.törvényre hivatkozással, és miként tudná becserélni a (Remia,Nutricia v.Kommission 42/84,1985.július 11.CMLR 1.,V.Korah:Cases and Materials on EC Competition Law, Oxford 2006,55 skk.) hivatkozásokat és további vagy tíz hasonló választottbírósági hivatkozást, mellyel alátámasztani kívánta a Választottbíróság, hogy *"Ez az EK-81.§.1.cikkely 1. bekezdése alapján teljes mértékben tilos."* (V.2.pont.).

Az ítéltábla nem vizsgálta meg azt sem, hogy mi az eljárásjogi következménye annak, hogy ha még törvényes és alkotmányos lehetősége lenne is egy választottbíróság által ténylegesen alkalmazott elsődleges uniós jogra hivatkozó ítélete indokolásának megváltoztatására, az milyen jogi következményekkel járt volna az alapeljárás további bírósági eljárásaira és a kártérítési perben is továbbra is alkalmazott, *de az Ítéltábla jogerős ítéletét követően hivatkozási alapjukat veszített EK-81. cikkel kapcsolatos bírósági ítéletekre.*

El kellene valakinek döntenie, de leginkább az Ítéltáblának kellett volna nyilatkoznia, hogy a Tatabányai Megyei Bíróság, a Legfelsőbb Bíróság, a Tatabányai Törvényszék és a Kúria előtt miért folyt a per az EK-81. cikk alkalmazása és az 1/2003. EK rendelet és esetjogok **nem alkalmazása** miatt öt éven keresztül, ha a Választottbíróság nem is alkalmazta EK-81. cikket.

Az Ítéltábla nem vizsgálta felül a csatlakozást követő időszakra az EK-81.cikk alkalmazhatóságának az Unió jogában lefektetett előírásait, csupán arra hivatkozott, hogy a Kúria végső ítéletében már megállapította, hogy az ügyben az Unió versenyjoga volt alkalmazandó, de nem tért ki arra, hogy ezzel a Kúria a csatlakozás időpontját megelőző időszakra nézve *kellően súlyosan sértette meg az Unió elsődleges jogát*, és azt sem vizsgálta, illetve nem állapította meg, hogy az 1/2003.EK Tanácsi rendeletét és az Unió többi versenyjogi előírását a csatlakozás utáni időszakra kötelezően alkalmazniuk kellett

volna az eljáró tagállami bíróságoknak ahhoz, hogy az Unió elsődleges jogában foglaltakat jogszerűen tudják alkalmazni.

Például:

„Az Európai Unió Bizottságának a kereskedelemre gyakorolt hatás Szerződés 81. és 82. cikke szerinti fogalmáról szóló **2004/C 101/07 sz. közleménye** részletesen kifejti, hogy körültekintően vizsgálándó már az a tény is, hogy egy adott megállapodás vonatkozásában egyáltalán felmerül-e az a képesség, hogy a tagállamok közötti kereskedelmet befolyásolja, következésképpen pedig alkalmazandó-e egyáltalán az EK- Szerződés 81. cikke.”

A közlemény 12. cikke így szól: *„A kereskedelemre gyakorolt hatás kritériuma egy olyan önálló, közösségi jogi kritérium, amelyet minden esetben egyedileg kell értékelni. [...] A közösségi versenyjog nem alkalmazható olyan megállapodásokra és magatartásokra, amelyek nem alkalmasak arra, hogy érzékelhető hatást gyakoroljanak a tagállamok közötti kereskedelemre.”*

Vagy/és:

Az EK-81. cikk alkalmazásának és az alkalmazás jóváhagyásának az előfeltétele lett volna az Európai Bíróság Törvényszéknek T-328/03. sz. ítélete következő pontjában foglaltak bizonyítása:

„66. Ahhoz, hogy az EK 81. cikk (1) bekezdésben megállapított tilalomra tekintettel értékeljük valamely megállapodásnak a közös piaccal való összeegyeztethetőségét, meg kell vizsgálni a megállapodás gazdasági és jogi hátterét, a tárgyát, a hatásait, azt hogy érinti-e a Közösségen belüli kereskedelmet – figyelembe véve különösen azt a gazdasági közeget, amelyben a vállalkozások működnek –, a megállapodással érintett árukat vagy szolgáltatásokat, valamint az érintett piac szerkezetét és működésének tényleges feltételeit. [...]

Az Ítéletablának a jogcsere ellenére a csatlakozást megelőző és követő időszakra nézve is kötelezően vizsgálnia kellett volna, hogy a Választottbíróság az „**érzékelhető hatást**” miként állapította meg, amikor a „kökemény” rendelkezésre hivatkozva semmilyen vizsgálatot nem végzett. A két jogszabály **”nagyon hasonlított egymásra” a bizonyítási előírások tekintetében is, sőt azonos volt a bizonyítási kötelezettség is, tehát bizonyítás nélkül sem az Unió elsődleges joga, sem a 2002. évi X. törvény nem volt alkalmazható.**

Ezen kívül a melléklet 5. cikkének (1) bekezdése kimondja *„A 2. Cikk (1) bekezdése szerinti versenyellenes tevékenységek, amelyeknek a Felek közötti kereskedelemre vagy a versenyre gyakorolt hatása elhanyagolható, nem tartoznak a Európai Megállapodás 62. Cikke (1) bekezdése (i) pontjának hatálya alá, valamint e melléklet 2. Cikkének (1) bekezdése szerinti tilalmak körébe, ezért azokra e melléklet nem alkalmazható.”*

Ehhez képest az Ítéletábla utólag megváltoztatta a választottbírósági ítélet indoklását (az alkalmazott jogot), de azt nem állapította meg, hogy a 2002. évi X. törvény alapján az

Ítéletábra szerint alkalmazhatónak tartott anyagi jog alkalmazási feltételeit sem teljesítette a Választottbíróság, sőt az Ítéletábra még további, panaszosnak a tisztességes eljáráshoz való jogát sértve a következőket állapította meg:

Azt a *tisztességtelen* követelményt támasztja az Ítéletábra a felperessel szemben *öt év után*, hogy ha a 2002. évi X. törvényt "eredetét *tekintve uniós jogi szabályt alkalmazhatatlannak, illetve máshogy alkalmazhatónak tartja*" (most!) akkor erre már öt évvel ezelőtt a választottbírósági perben elő kellett volna adni a védekezését!!!

Bármilyen jogszabályra hivatkozott volna az Ítéletábra e követelmény alátámasztása céljából, *az a józan észsel ellentétes jogszabály értelmezést jelentene, de nem hivatkozott semmire, hogy mi alapján lett volna köteles panaszos egy nem alkalmazott, nem hivatkozott jogszabály alkalmazása ellen tiltakozni, máshogy alkalmazását követelni.*

Bizonyított tény, hogy a Választottbíróság *eljárása során* még csak nem is utalt rá, hogy az EK-81. cikket alkalmazni kívánja. Ehhez képest panaszosnak most előírja az Ítéletábra, hogy az általa most a választottbírósági ítélet indokolásának módosításával a választottbírósági ítéletbe utólag beiktatott 2002. évi X. törvény alkalmazása ellen *is már a Választottbírósági eljárásban kellett volna védekeznie! Ez nyilvánvalóan nem a józan észnek megfelelő jogszabály értelmezés!*

Az EK-Szerződés 81. cikke megsértését a Tanács 1/2003/EK rendeletének I. fejezet 2. cikke szerint a jogsértést állító félnek kellett volna bizonyítania ahhoz, hogy a csatlakozást követő időszakban egyáltalán alkalmazható legyen. De ennek a kötelezően alkalmazandó uniós rendeletnek az alkalmazását az egész eljárás során, beleértve a kártérítési bíróságok eljárását is, minden bíróság megtagadta.

Panaszos az 1/2003. EK rendelet tartalmát az Európai Bíróság esetjogában foglaltak beidézésével mutatja be.

„A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács) 2012. február 14. (A C-17/10. sz. ügyben)

48 Az 1/2003 rendelet eljárásjogi szabályokat és anyagi jogi szabályokat is tartalmaz.

49 Amint azt a főtanácsnok indítványa 43. pontjában kifejtette, az 1/2003 rendelet 3. cikkének (1) bekezdése az EK 81. cikkhez *hasonlóan* a vállalkozások megállapodásainak értékelésére szolgáló, a versenyhatóságoknak címzett *anyagi jogi szabályokat tartalmaz*, így e rendelkezések uniós jogi anyagi jogi szabályoknak minősülnek.

50 Ezek az anyagi jogi szabályok *főszabály* szerint *nem alkalmazhatók visszamenőleges hatállyal, függetlenül azokról a kedvező vagy kedvezőtlen hatásokról, amelyekkel az ilyen alkalmazás az érdekelt számára járhat.* A jogbiztonság elve ugyanis megköveteli, hogy egy ténybeli helyzetet – kifejezett ellentétes rendelkezés hiányában – a megvalósulásakor hatályos jogszabályok fényében vizsgáljanak meg (lásd ebben az értelemben a C120/08. sz. Bavariaügyben 2010. december 22-én hozott ítélet [az EBHTban még nem tették közzé] 40. és 41. pontját).

51. Az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az uniós jogi anyagi jogszabályokat a jogbiztonság és a jogos bizalom elvének tiszteletben tartása érdekében úgy kell értelmezni, hogy azok a hatálybalépésüket megelőzően keletkezett jogviszonyokra csak annyiban vonatkoznak, amennyiben azok szövegéből, céljából és rendszertani elhelyezkedéséből az ilyen értelmezés világosan következik (lásd a C369/09. P. sz., ISD Polska és társai kontra Bizottság ügyben 2011. március 24-én hozott ítélet [az EBHT-ban még nem tették közzé] 98. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot)."

Az 1/2003. EK rendelet bevezetőjének 8. pontja előírja:

(8) A közösségi versenyszabályok hatékony érvényesítése és az e rendeletben foglalt együttműködési mechanizmusok helyes működésének biztosítása érdekében arra kell kötelezni a tagállamok versenyhatóságait és bíróságait, hogy a nemzeti versenyjognak a tagállamok közötti kereskedelmet érintő megállapodásokra és magatartásokra történő alkalmazásakor a Szerződés 81. és 82. cikkét is alkalmazzák. Annak érdekében, hogy a belső piacon belül a megállapodások, a vállalkozások társulásainak döntései és az összehangolt magatartások számára egyenlő feltételek alakuljanak ki, a Szerződés 83. cikke (2) bekezdésének e) pontja alapján meg kell határozni a nemzeti jogszabályok és a közösségi versenyjog viszonyát. E célból elő kell írni, hogy a nemzeti versenyjognak a Szerződés 81. cikke (1) bekezdése alapján a megállapodásokra, döntésekre vagy összehangolt magatartásokra történő alkalmazása nem vezethet az ilyen megállapodások, döntések és összehangolt magatartások megtiltásához, ha ezeket a közösségi versenyjog sem tiltja...."

Az Európai Unió Alapjogi Chartájában elismert alapelveket is be kellett volna tartaniuk az eljáró bíróságoknak, amennyiben a rendelet alkalmazását nem tagadják meg:

„(37) E rendelet tiszteletben tartja és figyelembe veszi a különösen az Európai Unió alapjogi chartájában elismert alapelveket. Ennek megfelelően ezt a rendeletet az említett jogok és alapelvek tiszteletben tartásával kell értelmezni és alkalmazni."

Kiemelten hivatkozunk ismételten az 1/2003. EK rendelet preambuluma alábbi előírására, mely a bizonyítási teher szabályozásán keresztül biztosítja a védekezéshez való alapvető jogot:

"5) A közösségi versenyszabályok hatékony érvényesítésének biztosítása, valamint egyidejűleg a védelem alapvető jogának tiszteletben tartása érdekében e rendelet szabályozza a Szerződés 81. és 82. cikke szerinti bizonyítási terhet".

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinnek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Alkotmánybírósági kontroll („Kollégiumi vélemény"):

"Abban az esetben, ha az a bíróság, amelynek előterjesztési kötelezettsége van, és ezt a kötelezettségét elmulasztja, megvalósulhat a törvényes bíróhoz való alkotmányos jog megsértése, és ezen az alapon a rendes bírósági határozat megsemmisítése. 150

149 A magyar Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése

150 2011. évi CLI. törvény az Alkotmánybíróságról. 27. §, 43. § (1) bekezdés"

Lásd alább különösen

52. cikkhez fűzött kötelező értelmezést:

„A jogok és elvek hatálya és értelmezése” címszó alatt.

Panaszos ismerve a T.Alkotmánybíróság eltérő álláspontját a törvényes bíró fogalmáról, mégis eldöntendő alkotmányjogi kérdésként teszi fel panaszos a kérdést a Tisztelt Alkotmánybíróság számára, hogy vajon az unió elsődleges és másodlagos jogának alkalmazási körében az előzetes döntéshozatali eljárásra utalás indokolatlan megtagadása a végső fokon eljáró tagállami bíróság által - a konkrét ügynek a per során jelentkezett nyilvánvalóan ellentmondásos jogi megítélésére tekintettel is- nem jelenti-e annak az alapvető jognak a megsértését, hogy senki sem vonható el törvényes bírójától.

Ugyanis az Unió elsődleges jogának (EUMSZ 101.cikk) és az 1/2003.EK Tanácsi rendeletnek, mint másodlagos jognak a kiemelkedően kirívó megsértése, illetve az utóbbi alkalmazásának megtagadása, az Európai Bíróság több esetjogával ellentétes ítélet meghozatala, arra is tekintettel, hogy volt a végső ítélettel ellentétes alsóbb bírósági ítélet is, panaszos jogi álláspontja szerint kötelezővé tette volna a végső ítéletet hozó Kúria előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését.

Panaszos szerint erre azért nem került sor, mert az Unió jogának megsértése oly annyira nyilvánvaló volt, hogy nem is lehetett volna megfogalmazni olyan kérdést, ami a kérdező bíróságot nem helyezte volna negatív megítélés alá az Európai Bíróság előtt. **Ennek egyenes következménye viszont az lett, hogy panaszost - legalábbis az Unió jogának alkalmazási körében- megfosztották törvényes bírójától**, mert az uniós jog alkalmazása körében az Unió joga szerint kizárólag az EU Bíróságának lett volna joga előzetes döntést hozni például az Unió rendelete alkalmazásának megtagadhatóságáról, mely eldöntötte volna végérvényesen az ügyet.

„A közvetlenül hatályos uniós jogi rendelkezés hivatalból alkalmazandó?” A jogirodalom egyetért abban, hogy – legalábbis – a közvetlenül hatályos, a magánszemély számára a közhatalommal szemben konkrét jogot biztosító európai jogi rendelkezést a tagállami közigazgatás és bíróság hivatalból is köteles alkalmazni.³³¹

³³¹ Lásd pl. Várnay E.–Papp M.: Az Európai Unió joga, Complex, Budapest, 2010, 306. o., vagy

Fazekas J., in EU-jog (szerk.: Osztovits A.), HVG-Orac, Budapest, 2012, 219-223. o. („Kollégiumi vélemény”: 205. oldal.)

A következőkben panaszos az Európai Unió Alapjogi Chartájának elírásaira hivatkozik
VI. CÍM

IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS

47. cikk

A hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog

"Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz.

Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinek biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybevételéhez."

51. cikk

Alkalmazási kör

(1) E Charta rendelkezéseinek címzettjei – a szubszidiaritás elvének megfelelő figyelembevételével – az Unió intézményei, szervei és hivatalai, valamint a tagállamok annyiban, amennyiben az Unió jogát hajtják végre. Ennek megfelelően saját hatáskörükben és a Szerződésekben az Unióra ruházott hatáskörök korlátaiban belül tiszteletben tartják az ebben a Chartában foglalt jogokat és betartják az abban foglalt elveket, valamint előmozdítják azok alkalmazását.

VII. CÍM

A CHARTA ÉRTELMEZÉSÉRE ÉS ALKALMAZÁSÁRA VONATKOZÓ ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

"A tagállamokat illetően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából eredően egyértelműen következik, hogy az alapvető jogok tiszteletben tartásának uniós összefüggésben való előírása csak abban az esetben kötelező a tagállamokra nézve, amennyiben azok az uniós jog alkalmazási körében járnak el (a Bíróságnak az 5/88. sz. Wachauf-ügyben 1989. július 13-án [EBHT 1989., 2609. o.] az ERT-ügyben 1991. június 18-án [EBHT 1991., I-2925. o.] és a C-309/96. sz. Annibaldi-ügyben 1997. december 18-án hozott ítélete [EBHT 1997., I-7493. o.]). Legutóbb a Bíróság a következőképpen erősítette meg ezt az ítélkezési gyakorlatot: Továbbá emlékezni kell arra, hogy az alapvető jogoknak a közösségi jogrendben biztosított védelméből eredő követelmények a tagállamokra is kötelező érvényűek, amennyiben azok közösségi szabályokat hajtanak végre."

(5) Az ebben a Chartában foglalt, alapelveket megállapító rendelkezések a saját hatásköreik gyakorlása során az Unió intézményei, szervei és hivatalai által elfogadott jogalkotási és végrehajtási aktusok, illetve a tagállamok által elfogadott, az uniós jog végrehajtására irányuló jogi aktusok útján hajthatók végre. E rendelkezésekre bíróság előtt kizárólag az ilyen jogi aktusok értelmezése, illetve jogszerűségének megítélése tekintetében lehet hivatkozni.

(6) A nemzeti jogszabályokat és gyakorlatot az ebben a Chartában meghatározottak szerint teljes mértékben figyelembe kell venni.

(7) Az Unió és a tagállamok bíróságainak kellően figyelembe kell venniük e Charta értelmezésére vonatkozó iránymutatásként készült magyarázatokat.

52. cikk

A jogok és elvek hatálya és értelmezése

(1) Az e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja. (2) A Charta által elismert, a Szerződések egyes rendelkezéseiben szabályozott jogok csak az ott meghatározott feltételek és korlátozások mellett gyakorolhatók. (3) Amennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokkal, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Ez a rendelkezés nem akadályozza meg azt, hogy az Unió joga kiterjedtebb védelmet nyújtson. (4) Amennyiben e Charta a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból eredő alapvető jogokat ismer el, akkor ezeket a jogokat e hagyományokkal összhangban kell értelmezni.

53. cikk

A védelem szintje

E Charta egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, mint amely szűkíti vagy hátrányosan érinti azokat az emberi jogokat és alapvető szabadságokat, amelyeket – saját alkalmazási területükön – az Unió joga, a nemzetközi jog, a tagállamok alkotmányai, illetve az Unió vagy a tagállamok mindegyikének részességével kötött nemzetközi megállapodások, így különösen az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény elismernek.

54. cikk **A joggal való visszaélés tilalma** E Charta egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az bármilyen jogot biztosítana olyan tevékenység folytatására vagy olyan cselekedet végrehajtására, amely az e Chartában elismert jogok vagy szabadságok megsértésére vagy a Chartában meghatározottnál nagyobb mértékű korlátozására irányul.

Alaptörvény XIII. cikke, az Alapjogi Charta 17. cikke

XIII. CIKK

(1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár...

Alapjogi Charta 17. cikke

A tulajdonhoz való jog

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, használja, azzal rendelkezzen, és azt örökül hagyja. Tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, ...”

Panaszos a tulajdonától való jogellenes megfosztásnak tekinti, hogy a magyar bíróságok, helyt adtak egy multinacionális cég és ügyvédei több évtizedes uniós jogi ismereteik birtokában, ennek ellenére csupán kreált (valótlan) indokkal alátámasztott uniós jogi köntösbe bújtatott igényének, és az uniós versenyjog megsértésének”vadját” láthatatlanban elfogadták a multinacionális cég bizonyítási kötelezettségének megkövetelése nélkül.

Téglási András:

A tulajdonhoz való jog védelme Európában – az Európai Unió Bírósága, az Emberi Jogok Európai Bírósága és a magyar Alkotmánybíróság gyakorlatának fényében (Kül-Világ 2010/4. VII. évfolyam TANULMÁNY,42-43.oldal)

"A Tulajdonhoz való jog az Emberi Jogok Európai Egyezményében"

"A strasbourgi bíróság az Emberi Jogok Európai Egyezménye 1. kiegészítő jegyzőkönyvének előírásait értelmezve kimondta, hogy a „tulajdon” fogalma nem korlátozódik a fizikai tárgyakra, így a kiegészítő jegyzőkönyv alapján meghatározott vagyoni értékkel bíró előnyök, illetve jogok is tulajdonnak minősülhetnek. Ezáltal a tulajdonhoz való jog védelmét a strasbourgi bíróság kiterjesztette mind a dologi hatályú, abszolút szerkezetű jogosultságokra (in rem), mind pedig a kötelmi jogi, relatív szerkezetű jogokra (in personam). Ennek megfelelően a Bíróság a „tulajdon” fogalma alá vonta például a halászati, illetve vadászati jogokat, a részvényt, a peresíthető követeléseket, a szabadalmat, goodwillt, az elvi építési engedélyt, a csereingatlan követelésére való jogosultságot, a kártérítési követeléseket, a fedezeti elv alapján működő nyugdíjrendszerek biztosítottjainak jogosultságait. Meghatározott gazdasági tevékenységek folytatásához szükséges engedélyek a szintén az Egyezmény 1. kiegészítő jegyzőkönyvének védelmét élvezhetik. A Bíróság Tre Traktörer-esetben született ítéletében rámutatott arra, hogy az alkoholos italok árusításához szükséges engedély a kiegészítő jegyzőkönyv értelmében vett „tulajdonnak” minősül. A Bíróság az ügyben kifejtette, hogy az engedély meghosszabbítása a legfontosabb feltétele volt annak, hogy a panaszos vállalkozói tevékenységét folytatni tudja, annak visszavonása pedig kedvezőtlenül hatott az étterem goodwilljére, illetve annak piaci értékére.

A strasbourgi bíróság a tulajdonhoz való jog sérelmére alapuló panaszok kivizsgálására egy ötfokozatú tesztet alakított ki. A Bíróság ennek keretében az alábbiakat vizsgálja:

- 1. A panaszos által sérelmezett behatás érintette-e a panaszos „tulajdonát”?*
- 2. Sor került-e beavatkozásra?*
- 3. A beavatkozás a nemzeti jog előírásainak megfelelően történt-e?*
- 4. A behatásra a köz érdekében került-e sor?*
- 5. A beavatkozás során tiszteletben tartották-e az alapjogok érvényesüléséhez szükséges*

magánérdek, illetve a közérdek közötti méltányos egyensúly követelményét?

Amennyiben a Bíróság bizonyítottan találja, hogy a bepanaszolt állam beavatkozott a kérelmező „tulajdonába” (első két pont), az állam kizárólag akkor mentesül a felelősség megállapítása alól, amennyiben igazolni tudja, hogy a beavatkozás során tiszteletben tartotta az ötszintű teszt utolsó három pontjában megfogalmazott kritériumokat. A bizonyítási teher az első két pont igazolását követően átfordul: a bepanaszolt államnak kell „kimentenie magát” arra hivatkozva, hogy a nemzeti jog előírásainak megfelelően, a köz érdekében, továbbá a méltányos egyensúly követelményét tiszteletben tartva avatkozott be a panaszos tulajdonjogának gyakorlásába. Így a Bíróság a további pontok vizsgálatát mellőzve állapítja meg az Egyezményben biztosított tulajdonhoz való jog megsértését, amennyiben egy szerződő állam megsérti például a harmadik pontban megfogalmazott törvényességi kritériumot."

"Az uniós jog elsőbbségének alkalmazásáról, illetve előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségességéről az Alkotmánybíróság is adott eligazítást 2005-ben a nemzeti bíróságok számára. A P 37/05. sz. ítéletében az AB kimondta, hogy az uniós jog elsőbbségének biztosítása az Alkotmányból fakadó kötelezettség. Amennyiben a nemzeti jog rendelkezése ütközik az EU joggal és annak tartalma egyértelműen megállapítható, a bírónak az uniós jogot kell közvetlenül alkalmaznia. Ennek hiányában a lengyel jogot kell az uniós jognak megfelelő módon értelmezni. Amennyiben pedig kétség merül fel az uniós előírás értelmezése tekintetében, a bírónak előzetes döntéshozatali eljárást kell kezdeményeznie." (34. oldal)

2.5. A nagyvállalatok és az előterjesztések

Az irodalomban jó ideje olvasható az a megfigyelés, hogy a nagyvállalatok, illetve azok az ügyvédek (ügyvédi irodák), amelyek, illetve aki anyagi erejükre illetve speciális érvényesítése érdekében...." (49. oldal)

Végezetül panaszos hivatkozik az Európai Bíróság elnökének

Vassilios Skouris elnök úrnak a jelentésére [Éves jelentés az Európai Unió Bíróságának 2013. évi tevékenységéről.(Részlet)]

"A C-617/10. sz., Åkerberg Fransson ügyben 2013. február 26-án hozott ítéletében a Bíróság az alapjogok Unión belüli terjedelmére vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatára és az Alapjogi Charta 51. cikkéhez fűzött magyarázatokra hivatkozva először is megjegyezte, hogy az áltál biztosított alapjogokat tiszteletben kell tartani, amint a nemzeti szabályozás az uniós jog alkalmazási körébe kerül. **Így nem állhat fenn olyan tényállás, amelyre anélkül vonatkozna az uniós jog, hogy az említett alapvető jogokat alkalmazni kellene.** ** Az uniós jog alkalmazhatósága magában foglalja az Alapjogi Charta által biztosított alapvető jogok alkalmazhatóságát."

(Panaszos kiemelése.)**

Indítványozó: Mirelta Ingatlanhasznosító Kft. 2890. Tata, Barina u 7.

Törvényes képviselő: Tóth István ügyvezető

Jogi képviselő:

Dr. Pap Ügyvédi Iroda

A jogi képviselő meghatalmazása mellékelve.

Adatai nyíltan kezeléséhez panaszos hozzájárul.

Az indítványban foglaltak alapján kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Ítéltábla jogerős ítéletének alaptörvény-ellenességét állapítsa meg és azt semmisítse meg.

Tata, 2014. június 11.

:

MIRELTA Ingatlanhasznosító Kft.

Felperes

Dr. Pap Kálmán
ügyvéd

Dr. Pap Ügyvédi Iroda

Csatolt dokumentumok listája:

1. Panaszos kártérítési keresete
2. Fővárosi Törvényszék elsőfokú ítélete
3. Fellebbezés a Törvényszék ítélete ellen
3. Fővárosi Ítéltábla jogerős ítélete
4. Kúria részére benyújtott felülvizsgálati kérelem